

# Adam B. Bartoš: O ORBÁNIZACI BEZ ORBÁNA ANEB PROČ MÁ SMYSL POPŘEMÝŠLET NAD ZMĚNOU STRATEGIE I TAKTIKY

- CZ24 News | 20. března 2023

**ČESKO: Další týden je fuč a spolu s ním i miliardy pro důchodce. To byla tedy rychlost, co? A tím nemyslím jen to, že se zákon schválil ve zrychleném čtení, ale že nějak jaksi absentoval i ten tolik halasně proklamovaný odpor opozice. A dokonce prezident, který navenek mlžil, že má pochybnosti apod., zákon nakonec bleskurychle před čtyřmi dny podepsal.**

Pětikoaliční vládní mašina tak jede jak po másle. Eins, zwei. Vláda něco vymyslí a schválí si to, pak jí to schválí parlament, kde má většinu, pak jí to schválí Senát, kde má většinu, pak jí to podepíše prezident, kterého si na Hrad nainstalovala a případné „pochybnosti“ se budou ještě naoko řešit u Ústavního soudu, aby to jaksi vypadalo, že se o důchody svádí jakýs takýs boj. Jenže Ústavní soud má obšancovaný vláda také (a prezident ho do budoucna ještě jistě „vylepší“), takže na žádné úrovni politiky nelze čekat změnu, od žádné instituce nelze čekat změnu, od žádné moci (zákonodárné, výkonné, soudní ani „mediální“) nelze očekávat změnu. A tak to bude se vším, dokud se něco nestane...

Po prezidentských volbách jsem psal, že se vládě podařilo dosáhnout „orbanizace“ země, bohužel ale – bez českého Orbána. Slíbil jsem se ke svým poznámkám vrátit. Dnes tedy o té orbanizaci. Českým Orbánem myslím někoho, kdo by hájil národní zájmy, ale nikdo takový v české politice není. Nicméně orbanizace, coby převzetí moci nad všemi složkami státu, všemi sférami vlivu, celým státním aparátem, všemi složkami moci – to se vládě nakonec nečekaně podařilo. Nejspíše proto, že odcházejí starší voliči a každý rok se rodí voliči noví, liberálně vychovaní, což ovlivňuje – a do budoucna stále více ovlivňovat bude – veškeré volby. Jen díky tomu (a ničemu jinému) se vládě podařilo to, co kdysi Orbánovi v Maďarsku. Jenže opačně, samozřejmě. Tím, kdo bere vše (pomyslným orbánem) tu totiž není vlastenecký politik, ale odporná a slizká banda západních přísluhovačů, amerických vlezdoprdelků, probruselských řízolezců, proněmeckých lokajů, proukrajinských loutek. Mají teď v rukou trumfy, které jim pomohou zabetonovat se ve svých pozicích. Nemají sice ústavní většinu (to je jediné, co se jim zatím nepodařilo), ale mají prezidenta, který může ovlivňovat Ústavní soud i bankovní radu ČNB a mají také téměř nepřetržitou možnost obcházet parlament, protože vždy je nějaká krize, na kterou se to dá svést – covid, válka, energetická krize, Putin, ukrajinští uprchlíci, takže furt jsou nějaké výjimečné stavy a nepohodlné zákony se projednávají už jen v prvním čtení.

Kdyby se do této výhodné pozice měla probíjet nějaká pronárodní strana, bylo by to v dnešní době skoro nemožné. Jsem přesvědčen, že dnes by se to nepodařilo ani Orbánovi v Maďarsku, kdyby se měl pokusit získat moc z opozice až nyní. To, že roky vítězí a dosud vládne, je proto, že se mu to podařilo kdysi (v lepších časech) a od té doby nejen šikovně vládl, ale šikovně si také svoji pozici za ty roky budoval a upevňoval, aby opozice neměla šanci ho tak snadno svrhnout (dokonce i kdyby volby nevyhrál, FIDESZ by ještě měl na řadu let zabezpečen svůj vliv ve státě). To, že se něco podobného nyní daří Fialovi, není dáno tím, že by byl schopný (jako Orbán), je to jen přirozený objektivní proces, kdy liberální demokracie sice vykazuje vážné poruchy, ale o to více arogantněji a

za pošlapávání donedávna ještě nedotknutelných hodnot přebírá veškerou moc ve státě a přeměňuje se na moc totalitní. Tento proces je celosvětový, byl několikrát uměle akcelеровán různými krizemi, nejnověji covidem či ukradením volebního vítězství Donalda Trumpa, takže Fiala na něm nemá nejmenších zásluh, jen to na něj „vyšlo“. Sám by to nikdy nedokázal (vypracovat se jako Orbán), je to jen obyčejná „podržtaška“, ale vlivem okolností se ve Strakovce ocitl a protože je teď taková konstelace, jaká je, nějakou dobu tam ještě vydrží.

I když mi někteří mí kamarádi říkají, že systém (režim) je v pěkném průseru a že nemůže vydržet, že je jen otázkou času, kdy se vše zhroutí, nebyl bych si tím tak jistý. Žádná vláda nebyla v tak výhodné pozici, jako je nyní ta Hňupova. Samozřejmě, světové okolnosti způsobují, že to její vládnutí asi není žádný med ani pro ně samotné (asi by mnohem raději vládli v lepších dobách), ale zase na druhou stranu – válka, nebo jakýkoli jiný strašák (jako předtím covid), jim umožňuje řídit jako černá ruka a nebrat na voliče ohledy, což v běžném stavu není myslitelné. Navíc má vláda pohodlnou většinu, na své straně média a – jak jsem už zmiňoval – všechny trumfy (prezidenta, soudy apod.).

**Kdysi jsem o Orbánovi napsal a vydal knihu**, protože se mi líbilo, jak vládne a jak se šikovně drží u moci (i když chápu, že jeho opozici se to nemusí líbit) a přál jsem si, aby se to podařilo i u nás – knížka měla být inspirací pro vlastenecké politiky, že maďarský příklad je přesně tím receptem, který potřebujeme, nic nového a lepšího není třeba vymýšlet. Nenapadlo mne tehdy, že se s trochou štěstí dostane u nás k moci politická skupina, národní zájmy naopak potlačující, která však – podobně jako Orbán – získá ve státě téměř absolutní moc. Pro vlastence je něco takového černou mûrou, která se před našima očima naplňuje.

Obávám se navíc, že tím vším, co jsem výše načrtl, to nekončí. Vláda se evidentně poučila (i u Orbána) a chystá další reformy, které jí mají pomoci udržet se u moci. Například reformu volebního zákona – už vidíme první vlaštovky. Nedávno nám oznámila, že chce zrušit dva volební dny, což je sice nejspíše správné (po něčem takovém jsem volal už dávno), ale to nejspíše bude jen taková vějíčka pro voliče a skutečným smyslem změny volebního zákona bude přeparcelování volebních okrsků tak, aby si vláda zajistila většinu i tam, kde dosud vítězila opozice. Přesně tak to Orbán udělal také. Vláda také počítá s „masivní digitalizací“ voleb, což je – vedle snahy o korespondenční hlasování – zase jen dalším nástrojem, jak mít volby pod kontrolou a jak si zajistit vítězství i ve chvíli, kdy by lid chtěl náhodou volit jinak.

Všimněme si, že i přes nepříznivé okolnosti se vládě daří volby vyhrávat, což znamená, že buď jsou lidé natolik „mimo“, že „neví, koho volí“, a nebo jejich výsledky někdo upravuje tak, aby to vypadalo, že se vláda těší přízni lidu. Nevím, která varianta je horší. Chci tím ale říci, že neplatí jednoduchá poučka – čím hůř, tím lépe pro nás, vlastence. Čím hůře se lidé budou mít, tím více se jim otevrou oči a oni se probudí a začnou volit pronárodně. Vidíme přesný opak – čím je situace šilenější, tím více lidé volí vládu. Když byl covid a dokonce i poté, když se covid začal ukazovat podvodem, lidé volili vládu. Když nás vláda téměř zatáhla do války s Ruskem, zdražila nám energie a vlastně všechno, lidé volí vládu. Dokonce i v chvíli, kdy nejvyšší armádní činitelé mluví o tom, že se bez mobilizace neobejdeme, lidé volí v prezidentských volbách vládního (proválečného kandidáta). Nelze tedy spoléhat, že zhoršení situace lidem otevře oči. Připravme se, že to může být přesně naopak a že dojde k období Stockholmského systému. Lid bude volit vládu, která ho bude zotročovat a trýznit.

To vše mne vede k přesvědčení, že tradiční politické způsoby řešení dnešní krize jsou téměř vyčerpány. Netvrdím, že nemá smysl něco dělat, že bychom se měli na vše vykašlat. Tvrdím jen, že bychom měli začít dělat něco jiného, než na co jsme byli doposud zvyklí.

Klasickou politickou cestou změny v brzké době nedosáhneme. Navíc do všeho vstupuje válka, na které je zájem z nejvyšších západních kruhů, a tomu – to si přiznejme – žádná demonstrace v České republice, i kdyby byla sebevětší, nezabrání. Když je zájem na válce, je zájem i na proválečných

vládách a i kdyby lid proválečnou vládu shodil, bude mu dosazena jiná proválečná vláda. Naskytá se tak otázka, zda je vůbec v této chvíli reálné změny dosáhnout a zda není třeba nechat celý proces doběhnout do konce, než se snažit za každou cenu (avšak zbytečně) věci zvrátit. Tím ovšem netvrdím, že je čas složit ruce do klína. Ba právě naopak. Když to nejde takto, dělejme to jinak, jinými prostředky. Dělejme mezitím něco jiného, něco, co je možná ještě důležitější.

Je nejvyšší čas myslet na zadní kolečka. Vymýšlet záložní plány. Připravovat se na nejhorší. Přestat politikařit, přestat plýtvat silami na věci, které v dnešní době nemají smysl, a věnovat energii přežití vlastní rodiny či ještě lépe – komunity. To je úkol pro neparlamentní politické strany. A o tom si řekneme něco příště. V tomto nedělníku jsem si k tomu pouze chtěl předpřipravit půdu, abych příště nemusel vysvětlovat, proč nám vlastně nic jiného nezbyvá.

Navzdory ne příliš veselému nedělníku vám přeji klidný a radostný týden

úvodní obrázek: CD89.cz

AUTOR: Adam B. Bartoš

[ZDROJ](#)